

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupen Mgr. Alešem Hanákem, advokátem
sídlem Jungmannova 204, 252 63 Roztoky

proti

žalovanému: **Krajský úřad - Jihočeský kraj,**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR,** státní příspěvková organizace
se sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
zastoupen Mgr. Jiřím Sitou, advokátem
sídlem Rybná 682/14, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019 č. j. KUJCK 11642/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
 - II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
 - III. Zúčastněná osoba **nemá** právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
- Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019 č. j. KUJCK 11642/2019, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 1. 11. 2018 č. j. SU/2522/2018-13, jímž bylo rozhodnuto o odnětí vlastnického práva k pozemkům parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, vše v k. ú. x zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště České Budějovice na listu vlastnictví č. 77, jejímž výhradním vlastníkem je žalobce s tím, že vlastnické právo přechází na vyvlastnítele, kdy výše náhrady byla stanovena částkou 578 000 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 1. 11. 2018 č. j. SU/2522/2018-13 tak, že u výroku II. vypustil text „§ 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona“ a nahradil ho textem „§ 17 odst. 2 písm. b) č. 13/1997 Sb.“, ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce považuje vyvlastnění pozemků za nezákonné. Vyvlastnitel žádost o vyvlastnění opřel o tvrzení, že dálnice D3, úseku 0309/II Ševětín – Borek, byla již uskutečněna, a to na cizích pozemcích, a proto navrhoval vyvlastnění podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Vyvlastňovací úřad vyhověl žádosti, ovšem aplikoval na vyvlastnění stavební zákon, a to § 170 odst. 1 písm. a), přičemž z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se vyvlastňovací úřad řídil a proč rozhodl podle jiného předpisu, než navrhoval vyvlastnitel. Proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále podotkl, že měl zájem na uzavření dohody o převodu vlastnictví k předmětným pozemkům s cílem předejít vyvlastňovacímu řízení. Žalobce nabídl pozemky za kupní cenu 276 000 Kč, tedy za cenu méně než poloviční než je výše náhrady stanovená ve vyvlastňovacím rozhodnutí. Přesto tato navrhovaná kupní cena byla odmítnuta a byl podán návrh na vyvlastnění, ze státních peněz tak byla promrhána částka 302 000 Kč. Práva k uvedeným pozemkům pro uskutečnění účelu vyvlastnění tedy bylo možno získat dohodou. Proto je nesprávný závěr vyvlastňovacího úřadu, že žalobce jako vlastník předmětných pozemků stále setrvává na svém odmítavém postoji. Žalobce má za to, že není splněna podmínka pro odnětí vlastnického práva stanovená v § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb. o vyvlastnění, proto závěr žalovaného o splnění podmínek vyplývající z § 3, 4, 5 zákona o vyvlastnění tak není správný.
4. Dle žalobce vyvlastnit pozemky dle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích nelze, a to proto, že účelem uvedeného ustanovení je úprava vlastnických poměrů vzniklých v období odlišného uspořádání majetkoprávních vztahů a jednak proto, že není splněna podmínka, že na pozemku je zřízena stavba. Vyvlastnit pozemky nelze ani podle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, neboť dle tohoto ustanovení již vyvlastněny byly a jednak proto, že vyvlastnitel nepožadoval vyvlastnění za účelem uvedeným v § 170 odst. 1 písm. a) uvedeného ustanovení, proto je žalobcem navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Podle žalovaného námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí důvodná není a rovněž tak není důvodná námitka nezákonnosti. Řízení před správními orgány I. a II. stupně včetně rozhodnutí tvoří jeden celek, proto jestliže bylo žalovaným shledáno, že se vyvlastňovací úřad dopustil chyby v odkazu, kdy namísto odkazu na § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích uvedl odkaz na § 170 odst. 1 stavebního zákona, bylo možné pak v souladu s § 90 odst. 1 správního řádu přistoupit ke změně výroku rozhodnutí. Dle žalovaného uvedená vada je spíše charakteru zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení s ohledem na průběh správního řízení a písemnosti založené ve správním spisu, proto v tomto případě bylo možno ji napravit cestou řádného opravného prostředku.
6. Dle žalovaného bylo rozhodnutí vydáno postupem stanoveným správním řádem a zákonem o vyvlastnění, v příslušné formě, a má náležitosti určené v § 68 správního řádu a § 24 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vyvlastnění. Žalovaný podotkl, že byl žalobce srozuměn s tím, že vyvlastnění je vedeno pro účel vyvlastnění stanovený v § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

7. Žalobce se v odvolání nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu nedovolával. V odvolání se domáhal zrušení rozhodnutí a zastavení řízení z důvodu, že žádost o vyvlastnění byla žádostí zjevně právně nepřipustnou a vyvlastňovací úřad měl řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť shodné pozemky byly již jednou vyvlastněny. V projednávané věci bylo skutečně rozhodnuto o vyvlastnění předmětných pozemků, rozhodnutí však bylo vyvlastňovacím úřadem k žádosti žalobce zrušeno z důvodu uvedeného v § 26 zákona o vyvlastnění. Zrušená rozhodnutí nepředstavuje překážku věci rozhodnuté. Na takové rozhodnutí je třeba pohlížet jako by nebylo vydáno.
8. Dle žalovaného vyvlastňovací úřad i správně aplikoval účel vyvlastnění stanovený v § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, tj. že práva k pozemkům a stavbám potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona lze odejmout nebo omezit, jestliže byla dálnice, silnice nebo místní komunikace zřízena na cizím pozemku. V daném případě byla stavba na úseku zahájena po nabytí právní moci stavebního povolení vydaného Ministerstvem dopravy, které nabylo právní moci dne 19. 5. 2016, přičemž ke dni podání žádosti o vyvlastnění se jednalo o stavbu rozestavěnou, což vyplývá ze znaleckého posudku, rovněž tak i z fotodokumentace uvedené ve znaleckém posudku. Stavbou je třeba rozumět stavbu, jak byla povolena, tj. dálnice D3 0309/II Ševětín-Borek, tedy i stavbu nacházející se ve stádiu rozestavěnosti. Stavební objekt SO 103-MÚK, který se na předmětných pozemcích nachází je součástí této stavby.
9. Námitku, že bylo možno k pozemkům získat vlastnické právo dohodou, žalobce uplatnil poprvé až v řízení odvolacím, proto dle žalovaného je tato námitka vznesena opožděně, neboť námitky mohl žalobce vznést nejpozději při ústním jednání, tj. ke dni 12. 9. 2018. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah předloženého správního spisu.
10. Zúčastněná osoba - Ředitelství silnic dálnic ČR - se zcela ztotožnila s napadeným rozhodnutím. Námitky uvedené v žalobě považovala za zcela nedůvodné.
11. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:
12. Dne 10. 4. 2018 byla Magistrátu města České Budějovice, stavebnímu úřadu, doručena žádost Ředitelství silnic a dálnic ČR o vyvlastnění pozemků odnětím vlastnického práva. Předmětem žádosti o vyvlastnění byly pozemky parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x, parc. č. x vše v k. ú. x, které jsou zapsány v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště České Budějovice. Součástí žádosti vyvlastnění byla korespondence mezi žalobcem a Ředitelstvím silnic a dálnic ČR ohledně uzavření případné kupní smlouvy a rovněž, znalecký posudek zpracovaný Ing. S.V.
13. Opatřením ze dne 19. 4. 2018 vyvlastňovací úřad oznámil zahájení vyvlastňovacího řízení, ve kterém byli účastníci poučeni o svých právech, kdy vyvlastňovací úřad sdělil žalobci záměr ustanovit znalce Ing. P.M., Ph.D. za účelem ocenění předmětných pozemků v případě, že vyvlastňovaný nesdělí svůj záměr předložit na jeho žádost zpracovaný znalecký posudek pro určení náhrady za vyvlastnění.
14. Žalobce dne 22. 5. 2018 doručil správnímu orgánu sdělení, ve kterém uvádí, že hodlá předložit znalecký posudek zpracovaný k jeho žádosti. Usnesením ze dne 23. 5. 2018 byla žalobci určena lhůta 70 dnů od doručení usnesení k předložení znaleckého posudku. Předložení posudku bylo možné tedy očekávat do 14. 8. 2018, žalobce ovšem znalecký posudek nepředložil. Na den 12. 9. 2018 byl stanoven termín ústního jednání, ke kterému se žalobce bez omluvy nedostavil, přestože mu předvolání k jednání bylo řádně doručeno.

21. Tato námitka dle soudu však důvodná není, neboť tento postup žalovaného byl přípustný a to s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, který umožňuje odvolacímu orgánu změnit napadené rozhodnutí. Ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu umožňuje odvolacímu správnímu orgánu naložit s rozhodnutím, které je v rozporu s právními předpisy, nebo je nesprávné, mimo jiné tak, že může napadené rozhodnutí změnit (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu). Dle tohoto ustanovení ovšem změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat.
22. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, a to například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č.j. 8 As 30/2006-88 vyplývá, že přípustné jsou i změny a úpravy samotného výroku napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem, kdy z hlediska zásady procesní ekonomie je takové řešení dokonce žádoucí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j. 7 As 32/2008-40). Žalovaný tedy může provést různé opravy a doplnění, jež nemění smysl a obsah výroku, například doplnit chybějící ustanovení zákona. Přípustné jsou i výraznější zásahy do výrokové části rozhodnutí, například změna právní kvalifikace skutku v řízení o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č.j. 4 Ads 104/2012-53), ovšem zde za podmínky, že tím nedojde ani ke zprísnění sankce.
23. Soud se zabýval tím, zda žalovaný svým postupem nezpůsobil žalobci újmu v důsledku ztráty možnosti se odvolat a dospěl k závěru, že tímto postupem žalovaný nezpůsobil žalobci újmu, neboť odkaz na zákon o komunikacích nebyl pro žalobce překvapivý, jestliže žalobce byl v oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení informován o tom, že vyvlastňování je prováděno pro účel stanovený v § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, když s tímto důvodem nesouhlasil a žádné nepřekoumatelnosti z tohoto důvodu se žalobce nedovolával, jen navrhoval zastavení řízení, neboť pozemky již jednou byly vyvlastněny. Rovněž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu je uveden na straně 4 odkaz na § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Skutkový stav zůstal v odvolacím řízení nezměněný, žádné nové důkazy nebyly odvolacím orgánem opatřeny. Změna výroku v daném případě spočívá jen v opravě odkazu, kdy nesprávně bylo vyvlastňovacím úřadem odkázáno na stavební zákon, přestože v odůvodnění bylo odkazováno na § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Soud proto uzavřel, že zásada dvojinstančnosti nebyla porušena, nedošlo ke změně právních východisek, návrh byl podán dle § 17 odst. 2 písm. b) a žalobce proti tomu ani nevznesl ve stanovené lhůtě námitku. Pouze sdělil, že zajistí znalecký posudek, což neučinil. Správně proto žalovaný tuto chybu napravil a výrok změnil, jeho postup byl dle § 90 odst. 1 správního řádu přípustný, neboť v řízení před správními orgány prvního a druhého stupně včetně rozhodnutí tvoří jeden celek. V daném případě se tedy jednalo o takovou vadu, kterou bylo možné v odvolacím řízení napravit, nešlo o změnu v neprospěch žalobce.
24. Soud poznamenává, že k problematice překvapivých rozhodnutí se opakovaně vyjadřoval Ústavní soud a z jeho judikatury lze dovodit obdobné závěry, jaké byly shora citovány v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy obecně je změna napadeného rozhodnutí v odvolacím řízení přípustná, odvolací orgán musí však postupovat tak, aby účastníku řízení zachoval reálnou a efektivní možnost právně i skutkově argumentovat. V daném případě, jak bylo již uvedeno shora, žalobce měl reálnou možnost o posouzení věci dle § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích polemizovat, což neučinil, proto odkaz na zákon o pozemních komunikacích odvolacím orgánem, na jejímž základě napadené rozhodnutí změnil, tak pro žalobce s ohledem na dosavadní průběh řízení, obsah učiněných úkonů, nebyl překvapivý.
25. Z písemností, které byly žalobci v průběhu vyvlastňovacího řízení zasílány, a to zejména z oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení, usnesení o určení lhůty k předložení posudku, nařízení ústního jednání, rovněž tak i z výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí, je zřejmé, že vyvlastňovacím titulem je důvod uvedený v § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.

26. Proto bylo možno dle soudu v případě, že byl nesprávně uveden ve výroku odkaz na § 170 odst. 1 stavebního zákona, toto pochybení v odvolacím řízení napravit. Správně byl žalovaným uveden odkaz na § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, neboť je zřejmo, že vyvlastňovací úřad se dopustil nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí.
27. V souvislosti s touto námitkou je rovněž soudem odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 286/2018-34, dle něhož je zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň dle § 90 odst. 1 písm. a) – c) správního řádu až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu) je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit. V odvolacím řízení je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně.
28. Žalobce se v odvolání domáhal zastavení řízení. Měl za to, že žádost o vyvlastnění byla žádostí zjevně právně nepřipustnou, a proto mělo být řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, eventuálně podle § 23 odst. 2 písm. a) zákona o vyvlastnění, neboť tyto pozemky byly již jednou vyvlastněny. Správně se žalovaný s touto námitkou neztotožnil, neboť jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí o vyvlastnění bylo zrušeno podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Jestliže bylo rozhodnutí o vyvlastnění zrušeno, není zde překážka věci rozhodnuté, neboť na takové rozhodnutí, jestliže bylo odstraněno, je nutno pohlížet jako by nebylo vydáno. Proto zde není překážka věci rozhodnuté a nic nebránilo tomu, aby vyvlastňovací úřad o žádosti o vyvlastnění mohl rozhodnout. V daném případě se nejedná ani o totožný předmět řízení, neboť v předchozím řízení bylo řízení o vyvlastnění vedeno dle § 170 odst. 2 stavebního zákona, kdy pozemky byly vyvlastňovány pro účely výstavby dálnice, ovšem předmětem současného řízení byla žádost o vyvlastnění za účelem majetkoprávního vypořádání pozemku pod stavbou, která byla již pravomocně povolena, a to dle § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, neboť v daném případě je stavba dálnice na pozemcích žalobce, jestliže zúčastněná osoba prováděla stavbu v souladu se stavebním povolením a že stavba SO10-MÚK Lhotice se na vyvlastňovaných pozemcích již nachází. Pozemky jsou tedy zastavěny tělesem dálnice. Stavba je ve vlastnictví vyvlastnítele, což vyplývá nejen z pravomocného stavebního povolení, ale i z § 9 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož je vlastníkem dálnic a silnic I. třídy stát.
29. Soud poznamenává, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává tehdy, jde-li v novém řízení o projednání stejné věci. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo o stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. V daném případě se řízení týká týchž osob, ovšem nejedná se o stejný předmět řízení, jestliže předmětem původního vyvlastňovacího řízení byla žádost o vyvlastnění podle § 170 odst. 1 stavebního zákona, tedy o vyvlastnění pro účely výstavby dálnice a předmětem vyvlastňovacího řízení současného je žádost o vyvlastnění za účelem majetkoprávního vypořádání pozemků pod stavbou, tedy pod stavbou již existující, dle § 17 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.
30. Žalobce rovněž namítal, že nebyly splněny podmínky pro vyvlastnění, jestliže bylo možno pozemky získat dohodou, o čemž svědčí skutečnost, že bylo vedeno kontraktační řízení mezi žalobcem a vyvlastnítelem, kdy žalobce uvedl v rámci vyvlastňovacího řízení cenu, za kterou by byl ochoten předmětné pozemky odprodat. Jak vyplývá z vyjádření vyvlastnítele, tato cena nebyla akceptována, proto shoda mezi účastníky o uzavření kupní smlouvy nenastala.
31. Žalobce mohl v souladu s § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění uplatnit námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání, a to nejpozději při ústním jednání, k pozdě uplatněným námitkám nemohlo být v rámci odvolacího řízení ani v rámci řízení před soudem přihlíženo. Námitka, že právo k pozemkům bylo možné získat dohodou, žalobce uplatnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, tedy opožděně, neboť námitky o vyvlastnění měl žalobce možnost uplatnit nejpozději při ústním jednání, tedy ke dni 12. 9. 2018, Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

což neučinil. Proto se správně žalovaný touto námitkou uplatněnou až v odvolacím řízení nezabýval, protože tak ani učinit nemohl, jestliže ji žalobce neuplatnil včas.

32. V daném případě vlastník stavby dálnice prokázal neúspěšnost pokusu o majetkoprávní vypořádání s vlastníkem pozemku. Žalobci zaslal návrh smlouvy společně s vysvětlením účelu vyvlastnění, která byla prokazatelně doručena žalobci, a poté vyčkal 90 dnů. Z postupu vyvlastnitel je zřejmé, že usiloval o majetkoprávní vypořádání, ovšem z důvodu neshody ohledně náhrady za pozemky k uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva nedošlo. Vyvlastnitel reagoval na dopis žalobce, ve kterém mu řádně vysvětlil, z jakého důvodu nemůže jeho cenu akceptovat, kdy bylo žalobci sděleno, že jeho požadavky nejsou reálně splnitelné.
33. Nedůvodná je rovněž výhrada žalobce, že vyvlastňovací úřad nesprávně aplikoval účel vyvlastnění stanovený v § 17 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích tedy, že práva k pozemkům a stavbám potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiným veřejně prospěšným opatřením podle tohoto zákona lze odejmout nebo omezit, jestliže byla dálnice, silnice nebo místní komunikace zřízena na cizím pozemku.
34. Stavba dálnice byla zahájena po nabytí právní moci stavebního povolení, přičemž v době zahájení stavby vyvlastnitel byl vlastníkem pozemků. Ke dni podání žádosti 24. 4. 2018 se jednalo o stavbu rozestavěnou, což vyplývá jak z fotodokumentace tak rovněž i ze znaleckého posudku Ing. M. Ph.D., kde se uvádí, že dálnice D3, 0309/II. Ševětín – Borek, je stavbou nacházející se ve stadiu rozestavěnosti, stavební objekt SO103-MÚK, který se na předmětných pozemcích nachází, je součástí této stavby, z čehož plyne, že na pozemcích je vlastní těleso stavby dálnice.
35. Soud poznamenává, že pro novou stavbu veřejně přístupné pozemní komunikace, jakožto dopravní infrastruktury, lze pozemek vyvlastnit na základě § 170 odst. 1 stavebního zákona, přičemž musí pro to být splněny podmínky, tedy že stavba musí být jako veřejně prospěšná zanesena v územním plánu. Stavební zákon tedy určuje, že vyvlastnění je možné pouze pro budoucí stavby pozemních komunikací.
36. Zákon o pozemních komunikacích paletu účelu vyvlastnění doplňuje, a to o vyvlastnění práv k pozemku, který leží pod již existující stavbou dálnice, silnice, nebo místní komunikace.
37. Z § 23 odst. 2 písm. a) zákona o vyvlastnění vyplývá, že vyvlastňovací úřad zastaví vyvlastňovací řízení, jestliže již v jiném vyvlastňovacím řízení bylo pravomocně rozhodnuto o vyvlastnění vůči stejnému pozemku, stavbě nebo věcnému břemenu způsobem, jenž vylučuje provést navrhované vyvlastnění. Z uvedeného je zřejmo, že dané ustanovení rovněž na případ žalobce nedopadá, jestliže rozhodnutí bylo vyvlastňovacím úřadem k žádosti žalobce zrušeno.
38. Soud proto uzavřel, že byly splněny zákonné podmínky pro vyvlastnění, kdy byl správně použit § 17 odst. 2 písm. b), jestliže se jedná o pozemky zastavěné dálnicí, jde o pozemky ležící pod stavbou dálnice.
39. Žalobce navrhoval při jednání před soudem dne 22. 5. 2019 vyžádání spisu Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 11C 131/2016 a Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 27C 408/2017. Tento návrh byl soudem zamítnut, neboť řízení, která jsou vedena pod uvedenými jednacími čísly, s řízením o vyvlastnění nesouvisí, proto soud pro nadbytečnost tyto spisy neobstaral a důkaz jimi neprovedl.
40. K porušení práva žalobce na spravedlivý proces rovněž nedošlo, neboť soud zjistil, že bylo postupováno v souladu se zákonem o vyvlastnění. Rovněž tak bylo i postupováno v souladu se správním řádem. Žalovaný nezměnil podklady pro rozhodnutí.
41. Soud poznamenává, že nezpochybňuje, že bylo vedeno řízení o uzavření dohody o převodu vlastnictví k předmětným pozemkům, ovšem výsledkem jednání nebylo uzavření kupní smlouvy, a to s ohledem na neshodu ohledně ceny.

42. S ohledem na důvody uvedené shora soud žalobu neshledal důvodnou a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce neměl v řízení úspěch, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.
44. Zúčastněné osobě nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, a to s odkazem na § 60 odst. 5 s.ř.s., když zúčastněná osoba se rovněž práva na náhradu nákladů řízení vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice dne 22. května 2019

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu